

снѣгътъ и събираше дървата. Като ровѣше така съгле-

да една красива птица прострѣна на снѣгътъ. Взема ъж въ ржцѣтъ си и слѣдъ малко усѣти, че сърдцето на птицата затупа. „Навѣрно, на горката птица трѣбва да е било много студено и е паднѣла въ несвѣсть. И тя се е мжчила като моитѣ дѣца. Ахъ, горкитѣ, какво ли правѣхтъ сега!“ Слѣдъ това пѣхнѣ птицата въ пазвата си и захванѣ отново да търси дърва.

Като набра единъ товаръ дърва, мѣтнѣ го на гърбътъ си и трѣгнѣ да си отива. Изъ пѣтя вървѣше много умисленъ. Слѣдъ малко въздѣхнѣ тежко и захванѣ самъ да си говори:

— Ахъ, бѣдни мои дѣца, вий съ нетърпѣние ме чакате да ви донеса дърва, да ви наклада огънь, за да си огрѣете замръзвѣлитѣ ржцѣ и крака! Но не знаете ли, че тогава нѣма съ какво да ви купѣх хлѣбъ? Азъ трѣбва да ги продамъ, за да купѣх нѣщо за ядение, но тогава ще измрѣте отъ студъ! Богданъ се много замисли и послѣ пакъ продѣлжи: